

De verloren bril

Een timmerman krijgt ergens in de jaren '60 van de vorige eeuw een bijzondere opdracht. Hij moet een aantal kisten maken voor de kerk. De gemeente wil kleren inzamelen en die naar een weeshuis in China versturen. Die kleren moet in houten kisten verstuurd worden. Als de kisten met kleren gevuld zijn, moet de timmerman ze dichtspijkeren, zodat ze per schip verzonden kunnen worden.

Op weg naar huis voelt de timmerman in zijn borstzak om zijn bril te pakken. Hij kan de bril niet vinden. Dan beseft hij wat er gebeurd is: bij het dichtspijkeren van de kisten heeft hij zich voorover gebukt. Waarschijnlijk is de bril toen ongemerkt uit zijn borstzak gevallen. Hij beseft dat zijn bril dus in één van de houten kisten ligt en nu op weg is naar China. Het vervelende is dat hij net een nieuwe bril gekocht heeft.

Het is een moeilijke tijd, vooral financieel gezien. De timmerman moet een gezin van zes kinderen onderhouden. De bril heeft veel geld gekost en nu moet hij een nieuwe bril kopen. Hij is erg van streek, dat hij nu weer zoveel geld nodig heeft. Terwijl hij naar huis rijdt, zegt hij tegen God: 'Heere, het is niet eerlijk. Ik heb steeds mijn tijd en geld gegeven voor Uw werk en nu gebeurt er dit. Hoe moet het nu verder?'

In het weeshuis werkt een zendeling als directeur. Enkele maanden later komt hij op verlof in zijn vaderland. Hij wil alle gemeenten bezoeken die zijn werk in het weeshuis in China ondersteunen. Zo komt hij ook op bezoek in de gemeente van de timmerman. Tijdens de bijeenkomst bedankt de zendeling de gemeente voor de kleren die zij ontvangen hebben. De kinderen in het weeshuis waren erg blij met alles wat de mensen in de kisten gestopt hadden.

Maar de zendeling vertelt nog meer: 'Ik wil jullie vooral bedanken voor de bril die in een van de kisten zat. De politie in China had net het hele weeshuis onderzocht. Heel veel hebben ze kapot gemaakt, ook mijn bril. Ik wist niet hoe het moest, want ik had elke keer hoofdpijn, omdat ik niet goed kon zien. Ik had eventueel wel geld voor een nieuwe bril, maar er was geen mogelijkheid om aan een nieuwe bril te komen.'

De zending vertelt verder: 'Mijn collega's en ik waren steeds aan het bidden. We vroegen de Heere of Hij een oplossing wilde geven. Toen kwamen de kisten met kleren uit jullie gemeente binnen. Mijn collega's maakten de kisten open. In één van de kisten vonden ze een bril, ingeklemd tussen twee dekens.' De zending stopt even en laat de mensen nadenken.

Ontroerd vertelt hij verder: 'Ik zette de bril op. En... wat een wonder... Het was alsof de bril helemaal speciaal voor mij gemaakt was. De bril paste helemaal perfect. Daarom wil ik jullie extra bedanken voor het sturen van deze bril. Daardoor werd mijn hoofdpijn minder en kon ik mijn werk weer doen. God had ons gebed verhoord.'

De mensen in de gemeente luisteren naar het wonderlijke verhaal van de man. Op de lijst met spullen die verstuurd waren, stond helemaal geen bril. Iemand vraagt: 'Weet u zeker dat de kist uit onze gemeente kwam? Wij hebben de bril niet in de kist gedaan.' De timmerman realiseert zich op dat moment dat het zijn 'verloren' bril is. Hij begrijpt dat God de bril heeft gebruikt voor de zending. Hij heeft eerst gemopperd op God, maar nu is hij God dankbaar dat hij de bril op deze bijzondere manier gebruikt heeft.

